

Ο ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

Στοῦ βράχου ἐκεῖ τὴν ἄγρια κορυφὴ
ἀστράφει ἡ φουστανέλλα κ' ἡ λεπίδα . . .
Ἐκεῖ ἀπὸ τῆ μοῖρα ἔχει γραφῇ
νὰ κλάψῃ τὴν τιμὴ τῆς ἡ Πατρίδα!

Ἀντίκρου ἀραδιασμένοι 'ς τὴ σειρά
οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ φόβο τους χλωμιάζουν·
λεθόνταις οἱ ἴδιοί μας μιὰ χαρὰ
τὴν ὥρα καρτεροῦν κι' ἀναστενάζουν.

Πέρασαν ἡμέρες, μῆνες — μιὰ νυχτιὰ
ἀκούστηκε τουφέκι ἀπὸ τὴ ράχη
κι' ἀνάψε γύρω ἀχόρταγη φωτιά
κι' ἀντιλαλοῦν 'ς ταῖς κανονιαῖς οἱ βράχοι.

Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ὅπου θαρρεῖ!
κι' αὐτὸς ὅπου πρωτῶρριξε τουφέκι
ἂν πέθανε, τὸ χῶμά του βαρὺ,
κι' ἂν ζῇ, νὰ τόνε κάψῃ ἀστροπελέκι!

Εἶνε ἀκόμα ἡ μάχη 'ς τὴν ἀρχὴ
καὶ τοῦ στρατοῦ ἡ ὄψις δὲν ἀλλάζει
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλγια 'σὰν βροχὴ,
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλγια 'σὰν χαλάζι.

— Ἐμπρός, παιδιὰ, μὴ χάνετε στιγμὴ!
ὁ καπετάνιος λέει, κι' ὁρμοῦν ἐκεῖνοι·
« Ἐκεῖ 'μπροστὰ ἡ θόξα κ' ἡ τιμὴ
καὶ πίσω ἡ ντροπὴ κ' ἡ κατασχόνη! »

Πέφτουν οἱ Τοῦρκοι, πέφτουνε θειλοί,
μὰ οἱ ἴδιοί μας σὰν λεθόνταις πέφτουν·
κι' οἱ ζωντανοὶ ἀνδρειεύουν περὶ πολὺ,
λὲς τῇ ζωῇ τῶν πεθαμένων κλέφτουν.

Μεθάει τὸ μυαλό, ἡ καρδιά κτυπᾷ,
σφυρίζουνε τὰ βόλγια πέρα-πέρα,
ἡ κάθε μπόμπα ἀμέτρητους σκορπᾷ,
καὶ ὁ καπνὸς θαμπώνει τὸν ἀγέρα.

Καὶ σγίχτει τὸν καπνὸ καὶ τὴ βοή
μιὰ σάλπιγγα ποῦ τοὺς νεκροὺς ξυπνάει,
καινοῦργια δίνει ἀντρέια καὶ ζωὴ
σὲ ὅλαις ταῖς καρδιάς ὅπου περνάει.

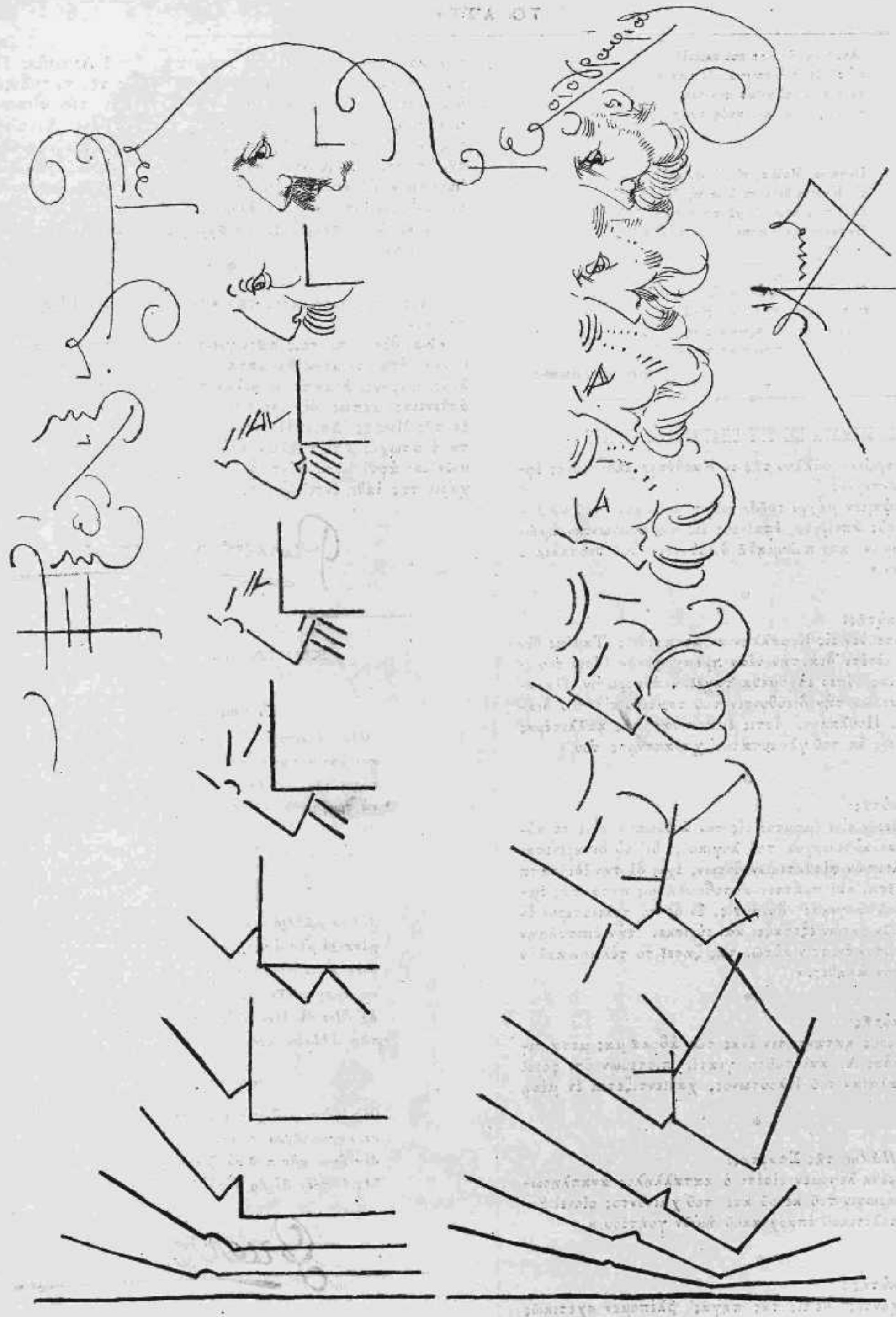
Μὰς ἴν' ἐκεῖ καὶ στήθη ταπεινά,
ποῦ ἡ δειλία μέσα τους φωλιάζει,
κι' εἶνε κακὸ ποῦ εὐκολὰ γεννᾷ
κι' ὅλους ἐκεῖ τριγύρω συναρπάζει.

Μὲ σιδερένια ἡ σάλπιγγα φωνὴ
βαστάει ἀκόμα λίγα παλληκάρια,
ὅμως οἱ ἄλλοι γέροντες ταπεινοὶ
καὶ κρύβονται 'ς τοῦ βράχου τὰ λιθάρια.

Καλότυχος τῆς μάνας τοῦ παιδὶ,
ὁ καπετάνιος, πέφτει πληγωμένος,
ὁ σαλπικτής γυρίζει νὰ τὸν δεῖ
καὶ περὶ πολὺ φωνάζει ἀγριεμμένος.

Ὅση ζωὴ 'ς τὰ στήθη του κρατεῖ,
ὅση ἀντρέια 'ς τὴν καρδιά του κλείνει
μὲ μί' ἀναπνοὴ του δυνατὴ
'ς τὴ σιδερένια σάλπιγγα τὴ χύνει.

Κ' ἐκεῖθε μὲ λαχτάρα τὴ σκορπᾷ
'ς τὰ δειλιασμένα στήθη ποῦ κουρνιάζουν
καὶ ρίχνει καὶ τὰ μάτια ἀγριωπὰ
'ς τοὺς Τοῦρκους ποῦ ἀπέναντι οὐρλιάζουν.

Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ θάρρετ!
 κι' αὐτὸς ὅπου πρωτάρριζε τουφέκι
 ἂν πέθανε, τὸ χῶμά του βαρὺ
 κι' ἂν ζῇ, νὰ τόνε κάψῃ ἀστροπελέκι!

Πήγαίνε, Μοῦσα, σὺρε 'ς τὸ καλὸ,
 τὴν Κούτρα θέλω περὶ νὰ τὴν ξεχάσω
 καί 'ς τὰς καρδίαις μὲ στίχους σὲν 'μιλῶ,
 δὲν θέλω τὴν ἄντροπὴ μας ν' ἀραδιάσω...

Ὁ σαλπικτὴς δλόρθος 'ς τὴ γραμμὴ
 κι' ὁ λοχαγὸς κρυμμένος τὸν ἀφίνει!
 'ς τὸ σαλπικτὴ αἰώνια τιμὴ,
 'ς τὸ λοχαγὸ αἰώνια καταισχύνῃ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τοῦ πρώτου φύλλου τῆς ἐν Καρδίτῃ ἐκδοθείσης ἐφημερίδος *Μάστιγος*:

«Παρελείψαμεν μέχρι τοῦδε μέγα καθήκον τοῦ νὰ ἐκφράσωμεν τοὺς ἀπείρους ἐπαίνους εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν διὰ τὴν ἐντιμὴν καὶ πολυμαθεῖ διεύθυνσιν τοῦ θεσσαλικοῦ σιδηροδρόμου.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ὁ ἐξ ἐντεῦθεν εἰς Κεφκλληνίαν μετατεθεὶς Ταμίας δὲν ἀνεχώρησεν εἰσέτι διὰ τὴν νέαν προαγωγικὴν θέσιν του ἔνεκεν ἀσθενείας ὅπερ εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. Παραδούς πρὸ ἡμερῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταμείου εἰς τὸν διάδοχόν του κ. Πουλάκον, ὅστις ἐμποιήσας τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ὡς ἐκ τοῦ γλυκυτάτου χαρακτῆρός του.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶνε τὸ αὐτοκίνητον καὶ αὐτενεργὸν τοῦ λογικοῦ, δι' οὗ διακρίνεται οὗτος τῶν λοιπῶν αἰσθητικῶν ὄντων, ἔχει δὲ τὴν ιδιότητα ταύτην κινεῖται καὶ πράττει αὐτοβουλήτως κατὰ τὰς ἐμφύτους αὐτοῦ λογικὰς δυνάμεις, ἐν δὲ τὸ τελειότερον ὄν τῶν ὀργανικῶν ὄντων ἐξετάζει καὶ εὐρίσκει τὴν ἐπιστήμην τῆς φύσεως ὅσον ἐνεστὶν αὐτῷ, τὰς ζητεῖ τὸ τέλειον καλὸν καὶ τὸ τέλειον ἀληθές.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνυπόφορος κατήντησεν ἕνας τῶν ἀδικοῦντων μας μετὰ τινος Δεσποινίδος Α. καὶ τοῦτο γιατί, πιστεύων ὅτι φορεῖ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Πλούτωνος, χαριεντίζεται ἐν μέσῃ ἀγορᾷ.»

Ἐκ τῆς *Πάλης* τῆς Σπάρτης:

«Δὲν ἐξευρέθη λέγομεν εἰσέτι ὁ κατάλληλος ἀναπληρωτὴς πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ χαίνοντος οἴου βάρθρου τοῦ πολιτικοῦ ἐπαρχιακοῦ ἡμῶν γοήτρου.»

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὰς πηγὰς βλέπομεν σχετικῶς

τὸν κανόνα τοῦτον εἰς τὰ πρόσωπα, ὅτι ὁ Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις καίται, πειθόμενος ταῖς νόμοις τῆς πατρίδος, ὁ Σωκράτης πίνει τὸ κώνειον, δὲν δραπετεύει τῶν ἀδίκων φυλακῶν, ἵνα δώσῃ τὸ σέβας χάριν τῆς πατρίδος. Λυκούργος καὶ Ἀριστείδης ἐκουσίως ἐξορίζονται πρὸς εὐημερίαν τῆς πατρίδος. Κόδρος, Ἀριστομένης καὶ νέφος ἀνδρείων Ἑλλήνων, ὧν ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον, στέφουσι τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν τῶν ἀληθῶς ἀνθρώπων Ἑλλήνων ὡς πεσόντες ὑπὲρ πατρίδος, ὧν σφραγίς Κωνσταντῖνος ΙΑ' ὁ Μιστριώτης.»

Ἐκ τοῦ παρρητήματος τῶν «θαυμάτων τῆς Εὐαγγελιστρίας»

«Καὶ δὲν εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὰ τὰ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη γέγονε θαύματα τῆς Εὐαγγελιστρίας; Χωλούς, κωφούς, ἀομμάτους σεληνιακοὺς καὶ λοιπὰς ἀνιάτους ἀσθενείας μήπως δὲν ἐθεράπευσε, καθὼς καὶ ἐφέτος τὸν ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Παναγιώτην Μαρκαντώνην, πάσχοντα ὁ πτωχὸς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ σπασμωδικῶν ταραγμῶν καὶ ἀφοῦ μετὰ συντριβοῦς καρδίας κατέφυγεν εἰς τὴν χάριν τῆς ἱάθῃ ἐντελῶς;»

Ραιεσυχίτη

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

Τὸ χρῶμα

Ὅλος ὁ κόσμος μὲ μαλλώνει
 καὶ χάνει τὴν ὑπομονή
 τάχα γιατί καλὰ καὶ σώνει
 νὰ τραγουδῇ μὲ κασταρή.
 Κι' ἔλοι μοῦ λέγε μ' ἕνα στόμα:
 —Ὅλη τὸ ἴδω ψέλνεις χρῶμα;

Αἰ! τὰ μαλλιά σου ὅταν θ' ἀσπρίσουν,
 γλυκερά μου ἀγάπη μουσική,
 τότε κ' οἱ στοίχι μου θ' ἀρχίσουν
 νὰ τραγουδοῦνε μὲ λευκή.
 Κι' ἔλοι θὰ λέγε μ' ἕνα στόμα
 πῶς ἄλλαξα ἔτσι στίχους χρῶμα,

Οὐφ!

Οὐφ! ἔτσι μοῦρχειται νὰ σκάσω,
 στενοχωρήθηκα πολὺ,
 δὲν ἔχω κἄν ποῦ νὰ ξεσπάσω!
 Ἄχ! πότε θάρθῃ αὐτὴ ἡ Βουλὴ;

Guerville